

www.jollibread.com

© Del text: 2006, Josep Lorman

© De les il·lustracions: 2006, Susanna Campillo

© D'aquesta edició:

2018, Santillana Infantil y Juvenil, S. L. i Grup Promotor S. L.

Carrer de les Ciències 73, Nau 10.

08908 L'Hospitalet de Llobregat

Telèfon: 91 744 90 60

ISBN: 978-84-16661-22-0

Dipòsit legal: M-39.204-2015

Printed in Spain – Imprès a Espanya

Segona edició: febrer de 2018

Directora de la col·lecció:

Maite Malagón

Editora executiva:

Yolanda Caja

Direcció d'art:

José Crespo i Rosa Marín

Projecte gràfic:

Marisol del Burgo, Rubén Chumillas, Julia Ortega i Álvaro Recuenco

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només es pot fer amb l'autorització dels seus titulars, llevat d'excepció prevista per la llei. Si en necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment, adreueu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org).

Dark i els Pirates del Llac

Josep Lorman

Il·lustracions de Susanna Campillo

jollibre

Una collita de moresc arriscada

Una bandera negra, esfilagarsada, amb una calavera i dues túbies encreuades es desplaçava lentament pel damunt de la barrera de canyissos i joncs. Al seu pas, els ànecs s'apartaven, les granes es capbussaven i els ocells aixecaven el vol. Tret d'això, el llac respirava una calma absoluta.

En les primeres hores de la tarda, la xafogor del pic de l'estiu mantenia el llac i els seus voltants en una somnolència lluminosa, semblava que tot i tothom, animals, vegetals i minerals, fessin la migdiada. Només l'*Audaç*, l'embarcació que onejava la bandera pirata, i la seva tripulació es movien, indiferents a la canícula.

Amb la remor lleu del fregament de tiges i fulles, la proa de l'*Audaç* es va anar obrint

camí entre la vegetació de la vora del llac fins a arribar a la riba.

–Vinga, Ton, salta i amarra la barca –va dir en Joan, en veu baixa.

En Ton va fer un bot per guanyar la vorera. Però va calcular malament la distància i es va ficar de peus a l'aigua.

- 6 –Merda! Ja m'he mullat les vambes.
–Ets un patós –va dir la Marta, rient.
–Ssst! –va fer en Joan–. Voleu que ens sentin?
–Vols dir que hi ha algú? –va preguntar la Berta.

–Em sembla que han posat vigilància.

Després d'amarrar la barca al tronc d'un salze i agafar un sac buit, la tripulació de l'*Audaç* va emprendre l'ascens del lleu pendent que separava les aigües del llac dels camps de moresec que, ben aviat, si els que s'hi oposaven no aconseguien evitar-ho, s'havien de convertir en una urbanització amb un camp de golf i tres-centes casetes adossades. Quan van arribar a la llinda del camp, es van ajupir.

–Veus algú? –va preguntar en Ton a en Joan.

–No. No hi ha ningú. Vinga, som-hi.

Els dos nois i les dues noies es van internar en el camp i van començar la collita. Tal com feien sempre que anaven al moresc, buscaven les plantes amb espigues dobles i només n'agafaven una; d'aquesta manera el pagès no s'adonava que havien passat.

7

La ràtzia va durar un quart d'hora. Quan van tenir el sac ple, en Joan se'l va carregar a l'esquena i van emprendre la retirada.

–Eh! Vosaltres!

El crit del vigilant els va sorprendre a la llinxa del camp.

–Correu! –va dir en Joan, sense deixar anar el sac.

–Atureu-vos, maleït sia!

Ni parlar-ne, d'aturar-se. Tenien la barca a prop i en Joan estava segur de poder arribar-hi abans que el vigilant els enxampés.

Però llavors van sentir els lladrucs potents d'un gos. Això ja era més pelut.

–Ens ha engegat el gos. Què fem? –va preguntar la Marta.

–Córrer amb més ganes –va dir en Joan sense mirar enrere.

Els corrien, però el gos els anava guanyant terreny ràpidament.

8 Van arribar a l'arbreda que envoltava el llac amb els lladrucs del gos als talons. I per fi, el salze i la barca!

–Vinga, pugeu! –va dir en Joan, després de tirar el sac dins la barca. D'una estrebada va deslligar l'amarra de la branca del salze i va empènyer la barca amb totes les seves forces sentint el xipolleig del gos a l'esquena.

–Puja, Joan! –va cridar la Berta, que veia la boca oberta del gos a punt de tancar-se a la cama del noi.

Un cop furiós de rem damunt l'aigua va aixecar una cortina d'esquitxos i va aturar el gos en sec abans que arribés a mossegar en Joan, que es va llançar de cap a l'interior de la banyera de l'*Audaç*.

Fent servir el rem de perxa, en Ton es va allunyar de la riba. El gos els seguia nedant entre els canyissos, però del vigilant, se n'havien lliurat.

–Fot el camp, torrat! –va dir en Ton al gos, que era gros i negre com el diable. I el va tornar a esquitzar amb el rem.

10 El gos devia comprendre que ja no hi tenia res a fer, que a l'aigua estava en inferioritat de condicions, i es va aturar. Mentre veia allunyar-se, impotent, els saltamarges, va tornar a bordar amb un lladruc rogallós, mig escanyat per una glopada d'aigua.

–Si us torno a veure per aquí, us fotré una perdigonada! –va cridar el vigilant, empipat, des de la vora. La cortina de vegetació, però, no li deixava veure els que la hi havien jugada.

–Ja pots cridar tot el que vulguis, gamarús –va dir en Joan i va posar l'altre rem a l'escàlem per començar a vogar tot just sortissin d'entre els joncs–. Vinga, nois, celebrem l'èxit de la incursió.

–Ens ha anat pels pèls –va dir la Berta, pan-teixant encara per la correguda.

–Per això hem de cridar ben fort. Que l’ene-mic senti el nostre clam victoriós.

I els quatre amics van llançar en el silenci de la tarda el seu cant de guerra:

Som petits però molt valents.

No tenim res de covards.

Naveguem per totes parts,

sense por dels vents violents.

Som els Pirates del Llac!

El petit fantasma

12 El petit fantasma va sentir el cant dels Pirates del Llac i va pensar que aquells nois eren les persones que buscava per demanar ajut. Deien que eren valents i que no tenien res de covards; doncs si era així, segur que no s'espantarien en veure'l. I va decidir fer-se visible per primera vegada d'ençà que havia desaparegut en el llac feia dues setmanes.

Com havia estat la seva desaparició? La seva i la dels seus pares, perquè ells també s'havien ofegat; s'havien ofegat tots tres junts. Doncs havia estat de la manera més beneïta, com solen passar els accidents. Tot just feia dos dies que havien arribat de Londres a la casa del llac per passar les vacances d'estiu; el temps era esplèn-

did i molt calorós, i el seu pare va proposar de sortir a navegar. Una idea magnífica, van pensar tots. Si s'ho arriben a imaginar... Però les coses no se saben per endavant. Llàstima, perquè si se sabessin segur que no hi hauria cap accident i tothom viuria tranquil fins a morir-se de vell, que és el que toca. Doncs com deia, van salpar de l'embarcador al matí, van navegar aprofitant un ventijol suau i van banyar-se enmig del llac; tot anava estupendament fins que la seva mare va encendre la cuina per fer el dinar. Llavors, bum!, la bombona de gas va explotar, cosa que, a més de ferir la seva mare, va fer una via d'aigua tan grossa, que en dos minuts l'embarcació es va enfonsar.

Tots tres es van ofegar: el pare, la mare i ell. Però així com els cossos del pare i de la mare els van trobar, el seu no. El van buscar durant una setmana, però no el van trobar. Finalment, els seus avis van desistir; es van endur els pares a Anglaterra i a ell el van deixar al fons del llac. Ara el seu esperit vagava errant per veure

si trobava algú que el volgués ajudar a recuperar el seu cos. Era trist, tristíssim, quedar-se sol al fons d'un llac, lluny del teu país i de la teva família! No podria descansar en pau fins que no estigués al costat dels seus pares, i que els seus avis li poguessin dur flors i recordar-lo. I com que la seva ànima no descansava tranquil·la, s'havia convertit en un fantasma, un petit fantasma.

El petit fantasma, però, va decidir esperar una mica abans de presentar-se davant dels Pirates del Llac. Va considerar que la celebració per l'èxit de la incursió al camp de moresc era un moment massa alegre perquè, de cop i volta, aparegués ell i els tallés la respiració de l'ensurt. Això és el que pensava que li passaria a ell si mai veia un fantasma: es quedaria sense respiració de la por que tindria. No li agradaven gens, els fantasmes. I, ves per on, ara ell n'era un.